

שני מיליון בבנה, במזומן

הפתרון שהיה יכול לחסוך אלפי שעות חרדה מהאנושות | פך שמן גדול שלא התגלה בין חורבות המקדש | ולמה אנחנו לא מתרגשים מול מחסן טילים איראני העולה בלהבות?

הכסף בינתיים?"

"זה יחכה בבנק", עניתי, "בכל פעם שאזדקק לכסף - אמשוך את הסכום הדרוש לי ואעביר לתשלום".

אמר לי הבורא: "אֶשֶׁר, וכי אני פחות נאמן עליך מאשר הבנק?! בוא נסכם שהכסף נשאר אצלי, ובכל פעם שרק תצטרך - תקבל את הסכום המדויק שאתה צריך, באופן מיידי!" - - -

אנחנו אוהבים לראות את הכסף שוכב אצלנו בחשבון, למה? כי אנחנו רוצים ודאות, כי אנחנו רוצים לשלוט על המציאות, לא מעוניינים להיות תלויים בעתיד נעלם...

אבל האמת היא שזה או שליטה - או חיבור לבורא.

אם אני שולט במצב, אם אני יודע מה מצפה לי - איפה הריבונו של עולם נכנס כאן? למה שאיזכר בו?

א

אנחנו לא יודעים מה מחכה לנו מחר.

ככה ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו: מעורפל, נסתר, לוט בערפל. אנחנו משקיעים בעסקה - ואין לנו שמץ של מושג מה יהיו התוצאות שלה. אנחנו רוכשים דירה - ולא יודעים האם זו תתברר למפרע כהחלטה נכונה. אנחנו משדכים את ילדינו, בתפילה כמובן - אבל מבלי לדעת האם זה הצעד הנכון, והזיווג אכן יעלה יפה. כאלה הם החיים שלנו, מסע אחד ארוך של חוסר ודאות.

אבל למה?

מה רע בקצת ודאות?

תארו לעצמכם שהיינו יורדים לעולם הזה מצוידים במגילה החושפת את כל קורות חיינו. היינו קמים בבוקר - ויודעים מה ממתין לנו בהמשך היום. החיים שלנו היו הרבה יותר רגועים כך, לא?

כמה חרדות היינו חוסכים - לו היה העתיד ברור לנו?

כמה עצב היה נעלם מחיינו - לו היינו רואים מראש שהמקרה המעציב לא אמור להשפיע על חיינו במאומה?

כמה היינו רגועים יותר בענייני פרנסה - לו היינו יודעים מראש כמה תקציב נצטרך לשנים הבאות, ומאיפה בדיוק יגיע התקציב הזה? אם היינו יודעים כיצד תסתיים המלחמה, היינו כנראה הרבה פחות אובססיביים אחר כל בדל חדשות. אם העתיד היה ברור לנו, היינו מרחיקים את ילדינו משכנים וחברים שיתבררו שמזיקים. היינו חוסכים כל כך הרבה כאב לב מיותר.

סיפור החיים שלנו, הוא הרי כתוב מראש. הקדוש ברוך הוא הוריד אותנו לעולם - אל תוך מסלול ברור ומדויק. אז למה להסתיר מאיתנו את המידע המרגיע אודות העתיד?

למה להשאיר אותנו תלויים ומהססים מול מחר מעורפל?

ב

"היום היתה לי שיחה עם בורא העולם", סיפר הצדיק ר' אשר פריינד זיע"א, שהיה אז לקראת הקמת מבנה מסוים לארגון 'יד עזרה', ונוזקק לסכום כסף גדול כדי לעמוד בהוצאות. "אמרתי לו שאני צריך שני מיליון דולרים בשביל הוצאות הבניה".

"נו", שאלו הנוכחים, "האם הקדוש ברוך הוא ענה לך?"

"ודאי", אמר ר' אשר, "הקדוש ברוך הוא אמר לי - אתה צודק, באמת מגיע לך לקבל את כל הסכום, זה הרי מיועד לפעילות חסד מבורכת עבור עם ישראל!".

"אבל, אמר לי הבורא, אתה הרי לא זקוק לכל הסכום הזה ממש עכשיו, לא כך? הבניה הרי אורכת שנה או שנתיים, והיכן תניח את

אבני דרך לאמונה וביטחון בנבכי החיים ממשנתו המאירה של כ"ק מרן אדמו"ר מספינקא שליט"א

למה חסר נס כה מופלא של שמן שמתמלא בכל יום מחדש שוב ושוב? האם לא היה פשוט יותר לגלות פך שמן שמספיק לשמונה ימים רצופים? וכי אי אפשר להחביא מעיני היוונים כד קצת יותר גדול? את התשובה אנחנו יכולים לראות בחיינו:

כמה פעמים אנו שומעים על פיגוע גדול שנמנע בחסדי שמים? המון.

מה התגובה שלנו לנס העצום הזה? שום דבר. אולי קריאת התפילות קלה. אולי אפילו מלמול מתלהב של 'אח, חסדי השם!' – וזהו.

אבל מה קורה חלילה במקרה בו המפגעים מצליחים להוציא לפועל את זממם, הם משתלטים על מטוס, מעבירים אותו עד לאוגדה, ימים מתוחים עוברים על כל העם היושב בציון – ורק לאחר יממות מורטות עצבים מסתיים האירוע ללא נפגעים?!

במקרה כזה – אין גבול לרגשי ההודיה הפורצים מתוך הלב. סעודות שמחה, ריקודי שבח והלל, ולב שמתעורר באינסוף רגשות תודה למי שעשה ניסים בימים ההם ובזמן הזה.

מחסן טילים שעולה באש אי שם באיראן – מצליח לרגש אותנו אך במעט. אבל לילה רצוף של הפגזות שמסתיים בלי ציפורן של יהודי שנשרטת – מביא אחריו בוקר אחר, בוקר של שמחה עצומה.

אבל למה?

בשני המקרים ניצלנו ממוות לחיים. בשני המקרים לא עלתה זממם בידם. אדרבה, במקרה הראשון אפילו נחסכה מאיתנו כל החרדה האיומה. אז למה בכל זאת אנחנו מתעוררים יותר דווקא בסיפורים מהסוג השני?

דווקא בגלל זה.

דווקא החרדה הזו, חוסר האונים מול העתיד הלוט בערפל, דווקא המתח לקראת מה שמצפה לנו ואיך זה יסתיים, דווקא השעות הללו – הן אלו שמחברות אותנו יותר מהכול לבורא כל העולמים.

אם היו הכהנים מוצאים פך גדול של שמן – הסיפור אולי היה מתפרסם בעלוני ההשגחה הפרטית למיניהם, אבל 'חנוכה' לא היתה יוצאת לאור!

דווקא המתח הזה בכל יום מחדש, הפחד שמא זה נגמר, שמא נישאר בלי האור הזה, והביטחון שמי שהביא אותנו עד הלום לא יעזוב אותנו מעתה ועד עולם – זה מה שמגלה בפנינו את האור הגנוז! אז בפעם הבאה כשנעמוד מול רגע של חוסר ודאות – הבה נזכור: זאת ההזדמנות שלנו להתחבר! שם, מתרחש החיבור האמיתי!..

רבי אשר פריינד היה אומר: הישועה שאתה צריך – תגיע בדיוק ברגע הנכון, השאלה היא – כמה סבלנות פנימית קנית בדרך אליה.

מעובד לפי הבנת הכותב. לתכנים נוספים ולתגובות – מכון 'אמונה פשוטה' 0504171897@gmail.com

ג

הקדוש ברוך הוא ברא את העולם, לא כדי ליצור לו כאן שמונה מיליארד מתחרים.

הוא ברא אותנו, כדי שנבקש אותו מכאן, מהעולם הזה, שלכאורה משדר שליטה עצמאית. הוא ברא אותנו כדי שנדע לפצח את מה שנראה כל כך טבעי ומובן – ונבין: ריבונו של עולם, אנחנו תלויים רק בך!

תארו לעצמכם שהיינו יודעים כל מה שמחכה לנו בשבעים השנים הבאות... איפה היינו סומכים עליו?

איפה היתה לנו ההזדמנות להישען עליו, לבטוח בו?

כואב לך הראש? אתה פותח את מגילת העתיד, בודק מה עתיד לקרות. אם כתוב שם שזה שום דבר – אתה ממשיך הלאה בחיך, רגוע וטוב לב. אם מופיע שם שזו אכן מחלה סופנית חלילה – ובכן, גם כאן אין יותר מה לעשות. מה הקשר להתפלל? מה הקשר לייחל? הכול הרי ברור, מובן ומתוכנן!

הקדוש ברוך הוא משאיר את העולם מעורפל – כדי ליצור את הקשר הזה בינינו שוב ושוב. כל פעם תקווה חדשה, כל פעם אמונה חדשה, כל פעם מלחמה פנימית חדשה, בין השליטה לאמונה, בין הייאוש לתקווה, בין ההבנה לביטחון.

הספק הזה שאוכל בנו כל היום, חוסר הודאות הזו שלכאורה גונבת מאיתנו את הרוגע הנצחי – היא היא הסיכוי שלנו לזנוח את השליטה האנושית המדומינת, רק בזכותה אנחנו יכולים לעבור לשלווה אמיתית ומוחלטת, להישענות על מקור הכוח האמיתי והאינסופי.

ד

ירושלים של אז היתה עייפה ממלחמות. זה עתה נוצחה מלכות יוון שהחשיכה את עיניהם של ישראל.

קבוצת כהנים קטנה משרכת את רגליה במעלה הר הבית. עיניהם קרועות מחרדה למראה עיר האלוקים מושפלת.

האם יחזור כבוד בית ה' למקומו? הם יעשו הכול כדי לוודא שכן. המזבח נבנה מחדש, השיקוצים מפונים ועולים באש, מנורה חדשה נבנית. חוזרים להאיר את העולם.

אבל מאיפה יהיה שמן? חיפוש קטן מגלה אוצרות מלאי שמן. הכול סמא. רק פך שמן אחד קטן נותר טהור.

ההמשך מוכר לכולנו. אנחנו הרי זוכרים את הנס המופלא הזה עד עצם היום הזה. אבל אם נעצור ונתבונן – יש כאן שאלה מאוד גדולה: אנחנו הרי יודעים שהנהגת הבורא בעולם היא בתוך הטבע. כמה שפחות ניסים גלויים.